

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/725/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214803
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214803.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/255/2012-110 zo dňa 7.5.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 248,94 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, čoho sa mal dopustiť Okresný súd Martin v pozícii exekučného súdu v exekučnej veci vedenej podľa sp.zn. súdneho exekútora Ex 15236/2010. Navrhovateľ tvrdil v návrhu, že okresný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 17.2.2011 (konanie pritom začalo 5.10.2010), zamietnutím, stalo sa tak po uplynutí zákonom stanovenej doby, teda s omeškaním viac ako 135 dní. On pritom vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, keď podal viac žiadostí o informáciu o stave konania, tak sa stalo dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 22.5.2010. Podal i sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, stalo sa tak 30.8.2010, 23.11.2010, 25.5.2011. Pritom podľa jeho názoru, neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil exekučný súd až po veľmi dlhej dobe.

Navrhovateľ tvrdil, že z dôvodu nesprávneho postupu mu vznikla majetková škoda vo výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného; neexistencia akéhokoľvek

účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pritom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 248,94 eur. Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery Ústavného súdu SR prijaté vo viacerých nálezoch (aj ich konkrétne označuje) vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Nárok navrhovateľ na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom pred 1.1.2013, keď aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 9 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,5, § 19 ods. 1 označeného právneho predpisu v znení účinnom do 31.12.2012.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 17Er/6166/2010 (Ex 15236/10) zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal u okresného súdu žiadosť o vydanie poverenia až 13.12.2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 29.7.2010 sp. zn. SR 06472/10, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Karloveské rameno 8, Bratislava. Okresný súd Martin už dňa 16.12.2010 uznesením sp. zn. 17Er/6166/2010, Ex 15236/10 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie tejto exekúcie zamietol, keď vychádzajúc z ustanovenia § 45 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 244/2002 Z.z. v spojení s § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. b/ Exekučného poriadku konštatoval rozpor exekučného titulu so zákonom, pretože exekučný titul priznával nedovolené plnenie súčasne v rozpore s dobrými mravmi. Uznesenie okresného súdu bolo doručené exekútorovi, právnenému zástupcovi oprávneného, ale aj povinnej dňa 17.1.2011. Označené uznesenie odvolaním napadnuté nebolo, preto po jeho právoplatnosti (dňa 2.2.2011) Okresný súd Martin uznesením zo dňa 25.3.2011 exekúciu podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zastavil.

Vykonaným dokazovaním nemal súd preukázané navrhovateľom tvrdené omeškanie exekučného súdu pri posudzovaní žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, práve naopak, o žiadosti exekútora exekučný súd rozhodol pred uplynutím 15 dňovej lehoty (zamietnutím žiadosti). V konaní súdu nie je možné vidieť žiaden prieťah, nakoľko súd vo veci rozhodoval tretí deň po tom, čo žiadosť súdneho exekútora na súd došla. V takomto konaní exekučného súdu nie je možné vidieť nesprávny úradný postup v príčinnej súvislosti z ktorého mohla navrhovateľovi vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma. Nebola preukázaná základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda nesprávny úradný postup Okresného súdu Martin. Navyše navrhovateľ nepreukázal ďalšiu podmienku pre existenciu takejto zodpovednosti, ktorou je vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia v žalobe ohľadne tohto protiprávneho následku preukázal.

Dôkazný návrh navrhovateľa znaleckým posudkom, ktorým by vyčíslil výšku vzniknutej škody okresný súd nepripustil, jeho návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Postupoval tak z dôvodu, že jednak navrhovateľ neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce jeho tvrdenia, z ktorých by súd mal možnosť zistiť, komu bol znalecký posudok zadaný, v akom časovom horizonte bude súdu predložený, a teda či vyčkávaním na takýto znalecký posudok by neboli spôsobené ďalšie zbytočné prieťahy v konaní, ktoré navrhovateľ opakovane súdu vyčíta. Navyše vzhľadom na dôkaznú situáciu takýto dôkaz bol pre právne posúdenie nároku navrhovateľa irelevantný.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., konštatoval úspech odporcu, ktorý má právo na náhradu trov konania, avšak z obsahu spisu nevyplývalo, žeby odporcovi v priebehu vedeného konania mali vzniknúť nejaké trovy. Z týchto dôvodov okresný súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola

odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytykal, že súd postupujúci podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonával dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité

to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolaateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciami tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciami charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na č.l. 16 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 10C/255/2012-28 zo dňa 2.1.2013 (súd uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur za vznesenú námietku zaujatosti) ako odvolací dôvod uvádza, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Naviac zákonná sudkyňa na č.l. 39 spisu opakovane poukazuje na to, že sa necíti byť zaujatá, ani pre pomer k účastníkom, ani pre pomer k ich zástupcom a ani pre pomer k samotnej veci. Uvedené skutočnosti viedli nadriadený súd k záveru (na č.l. 44 spisu), že nedošlo k relevantnému vzneseniu námietky zaujatosti zo strany účastníka konania podľa § 15a O.s.p., ani k oznámeniu relevantných skutočností zo strany sudcu podľa § 15 O.s.p., a nadriadený súd preto nemá o čom rozhodovať. Práve okolnosť - navrhovateľom tvrdený dôvod, že on námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal - bola i dôvodom zrušenia uznesenia okresného súdu č.k. 10C/255/2012-28 zo dňa 2.1.2013, uznesením KS Žilina 10Co/180/2013-45 zo dňa 24.4.2013.

Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková mala byť vylúčená z prejednania a rozhodovania veci, a naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritornom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany (takéto vyjadrenie súd oboznamoval na pojednávaní dňa 7.5.2014), navyše vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení

uvádza sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom -, využije alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 17Er/6166/2010. Ide o dôkaz, ktorý navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil podľa sp.zn. súdneho exekútora, okresný súd predmetný spis vylustroval, stotožnil, pripojil pre účely súdneho konania, oboznámil sa s jeho obsahom. Z označeného spisu krajský súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd obdržal 13.12.2010, o tejto žiadosti exekučný súd rozhodol v lehote 15 dní, keď vydal uznesenie sp.zn. 17Er/6166/2010-10 dňa 16.12.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, stalo sa tak v lehote 3 dní od doručenia žiadosti. Proti uzneseniu navrhovateľ odvolanie nepodal. Ide o uznesenie právoplatné.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora (zamietnutím žiadosti) rozhodol v lehote 15 dní. K omeškaniu súdu s rozhodnutím o tejto žiadosti nedošlo, skutkové tvrdenia navrhovateľa uvedené v návrhu na začatie konania sa preukázali ako tvrdenia nepravdivé.

Pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodovania exekučného súdu - zamietnutie žiadosti súdneho exekútora, vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere, z ktorého právneho vzťahu vyvodil navrhovateľ v rozhodcovskom konaní i svoje nároky priznané mu rozhodcovským súdom, bol postup exekučného súdu v celom rozsahu v súlade s Európskou judikatúrou, ale aj s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR, keď zo zákona (ex offa) podrobil prieskumu exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) a po konštatovaní, že priznáva zákonom nedovolené plnenie, zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia. Navrhovateľ (v pozícii oprávneného v exekučnom konaní) tento záver exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní nespochybňoval, ale akceptoval, odvolanie proti uzneseniu nepodal. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia následné zastavenie exekúcie akceptuje procesný postup ustanovenia § 45 ods. 3 Exekučného poriadku.

Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania uviedol. Vychádzal prioritne z obsahu exekučného spisu ako rozhodujúceho dôkazu. Údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov exekučného súdu v exekučnom konaní.

Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. Keďže nebola splnená prioritná základná podmienka zodpovednostného vzťahu - existencia nesprávneho úradného postupu, skúmanie ďalších zložiek (zákonných podmienok) zodpovednostného vzťahu bolo nadbytočné.

Nebol dôvod, aby okresný súd pri rozhodovaní o návrhu aplikoval postup podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a vydal rozsudok pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže v súdnej veci odporca písomné vyjadrenie k návrhu navrhovateľa predložil. Uvedené písomné vyjadrenie odporcu súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom vykonaného dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .